

Sygn. akt I 1 C 1248/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny – Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sekr. sąd. Monika Welka

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **U. (...) z siedzibą w W.**

przeciwko: **J. Z.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

I. obciąża powoda kosztami procesu i uznaje je za uiszczone w całości.

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. Z. kwoty 14.046,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie podał, że dochodzona pozwem wierzytelność powstała w wyniku zawarcia umowy nr (...) pomiędzy pozwaną a (...) Bank (...) S.A., z której warunków pozwana nie wywiązała się w ustalonym terminie. Powód podał też, że w dniu 24 marca 2017 r. Bank (...) S.A. dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 kc oraz w oparciu o ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, przez co powód uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. Powód podał także - wyjaśniając rozbieżność pomiędzy podmiotem zawierającym umowę pożyczki z pozwanym, a podmiotem zbywającym wierzytelność na rzecz powoda – że rozbieżność ta wynika z dokonanych przekształceń tj. w dniu 31 maja 2016 r. Bank (...) S.A. (KRS (...)) w drodze sukcesji uniwersalnej wstąpił we wszelkie prawa i obowiązki (...) Bank (...) S.A. w trybie z art. 492 § 1 pkt 1 KSH poprzez przeniesienie całego majątku (...) Bank (...) S.A., będący następcą prawnym S. A. (Spółka Akcyjna) Oddział w Polsce stosownie do art. 42e ust. 2 Prawa bankowego, na rzecz Banku (...) S.A. ((...) ((...)) poz.325723). Z kolei (...) S.A., na mocy fuzji dokonał połączenia transgranicznego ze (...) Bank S.A. z siedzibą w W., na podstawie art. (...)–25 I R.236-1 i następnych Francuskiego Kodeksu Handlowego oraz art. 516¹ KSH, art. 516¹⁵ §1 KSH w z zw. z art. 492 §1 pkt 1 KSH poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą ze skutkiem na dzień 31.12.2009 r. ((...) ((...)) poz.217163). Powód podał też, że informacje te zostały ujawnione w KRS, a także zostały ogłoszone w (...), a w związku z tym korzystają z domniemania powszechnej znajomości wpisów w rejestrze (zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 26.11.2014 r. o sygn. akt III CSK 254/13).

W dalszej części pozwu podano, że strona powodowa skierowała także do pozwanej zawiadomienie o przelewie wierzytelności stanowiące pisemne stwierdzenie przelewu wierzytelności w rozumieniu art. 511 kc, zgodnie z którym jeśli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien również pismem stwierdzony. Wyjaśniono także, że na dzień sporządzenia niniejszego pozwu tj. 17 sierpnia 2017 r. zobowiązanie strony pozwanej przedstawiało się następująco: 9 355,87 PLN - wysokość udzielonego zobowiązania, 4 227,28 PLN - kwota odsetek naliczonych przez wierzyciela pierwotnego do dnia sprzedaży wierzytelności, 287,08 PLN odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda, 176,37 PLN - opłaty windykacyjne, ubezpieczenie i inne opłaty naliczone przez Zbywcę. P. też, że od dnia 10 marca 2017 r. (data zamknięcia salda przez zbywcę) do dnia sporządzenia pozwu w niniejszej sprawie powód naliczył odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z treścią znowelizowanego ustawą z dnia 9.10.2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1830) art. 481 § 2 KC. Powód wskazał też, że pozwana dokonała po dacie cesji wpłaty na poczet przedmiotowego zadłużenia w łącznej kwocie 26,34 PLN. Nie wyczerpały one jednak całości zadłużenia przysługującego powodowi.

Strona pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie, w związku z czym rozstrzygnięcie w sprawie zostało wydane w warunkach wyroku zaocznego.

Z uwagi na treść art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 lipca 2003 r. pomiędzy pozwaną a (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. została zawarta umowa, na podstawie której bank ten zobowiązał się wydać i doręczyć pozwanej kartę płatniczą wraz z oddaną do dyspozycji pozwanej kwotą 3.500 zł w ramach odnawialnego limitu kredytowego. Numer rachunku karty oznaczony został jako (...).

dowód: umowa o korzystanie z karty - k. 4

W dniu Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności, w treści której wskazano, że cedent dokonuje na rzecz powoda przelewu wierzytelności na warunkach określonych w umowie.

W sporządzonym w dniu 10 marca 2017 r. jednostronicowym wydruku załącznika nr 1 do tej umowy zawarto zapis, że pod nr 591 znajduje się wierzytelność, której podstawą jest umowa kredytu (...), której kapitał wynosi 9.355,87 zł, należność z tytułu odsetek (umownych i karnych) 4.227,28 zł, należność z tytułu opłat i kosztów 202,71 zł, przez co całkowita należność z danej wierzytelności to 13.785,86 zł. Wskazano tam również, że umowa kredytu została zawarta 5 lipca 2003 r. z J. Z., że postępowanie prowadzi komornik w oparciu o (...) wystawiony w dniu 1 października 2010 r., że suma kosztów sądowych wynosi 842,10 zł oraz że umowa ta została zawarta z S..

dowód: umowa cesji - k. 5-7; wydruk załącznika nr 1 do umowy - k. 8

Pomimo zawiadomienia pozwanej o przedmiotowym przelewie i wezwania jej do zapłaty wierzytelności dochodzonej pozwem, należność ta nie została przez pozwaną na rzecz powoda spełniona.

okoliczność przyznana - art. 230 kpc

Sąd zważył, co następuje:

W świetle powyższych ustaleń żądanie pozwu Sąd uznał za całkowicie nieuzasadnione. W opinii Sądu, powód nie wykazał bowiem, aby przysługiwała mu czynna legitymacja procesowa do dochodzenia od pozwanej wierzytelności wynikającej z zawartej przez nią umowy w dniu 5 lipca 2003 r. Wprawdzie pozwana nie odniosła się w żaden sposób do zgłoszonego przez pełnomocnika powoda twierdzenia, iż powód nabył od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wierzytelność wynikającą z zawartej przez pozwaną w tym dniu umowy, co w świetle regulacji art. 230 kpc mogło stanowić podstawę do przyjęcia tego twierdzenia za przyznane, jednakże skutkowi temu sprzeciwiała się treść

przedstawionego przez powoda materiału dowodowego, który w tym zakresie był niepełny i niespójny. Dokonując powyższej oceny Sąd miał na względzie, iż powód, który żądanie pozwu wywodził z faktu nabycia wierzytelności opisanej w pozwie, a wynikającej z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z (...) Bank (...) S.A. - jak to wskazano w treści uzasadnienia pozwu i załącznika do umowy przelewu wierzytelności zawartej przez powoda z Bankiem (...) - przedłożył jednak do akt sprawy dokument, który okoliczność tę całkowicie wykluczał. Po pierwsze bowiem umowa z dnia 5 lipca 2003 r. nie została przez pozwaną zawarta z podmiotem określonym jako S., lecz z (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K., a więc zupełnie odrębnym podmiotem od Banku (...) S.A. z siedzibą w W.; po drugie zaś nie była to wskazana w treści pozwu i załącznika umowa kredytu, lecz umowa rachunku bankowego z odnawialnym limitem kredytowym, a po trzecie zawarte w treści tego wydruku określenie, że należność z tytułu kapitału tej wierzytelności wynosi ponad 9.000 zł było zupełnie niewiarygodne w świetle treści przedstawionej przez powoda umowy zawartej przez pozwaną w dniu 5 lipca 2003 r., gdzie jednoznacznie wskazano, że przyznany pozwanej limit zadłużenia wynosił 3.500 zł, a więc kwotę prawie trzy razy niższą.

Skoro więc w niniejszej sprawie powód nie wykazał, aby zbywca wierzytelności wskazanej w wydruku załącznika do umowy cesji był uprawniony do skutecznego przekazania powodowi wierzytelności wynikającej z umowy zawartej przez pozwaną w dniu 5 lipca 2003 r., to żądanie pozwu zasądzenia na jego rzecz wierzytelności wynikającej z tej umowy Sąd uznał za nieuprawnione. Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest bowiem wykazanie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. (tak też SN w wyroku z dnia 12.07.2006, V CSK 187/06, M.Prawn. 2006/16/849). Ciężarowi wykazania tej okoliczności powód zaś uchybił.

W tym stanie rzeczy przedmiotowe powództwo zostało oddalone w oparciu o przepis art. 6 kc a contrario., jako nieudowodnione.

W konsekwencji powód, jako strona przegrywająca, został obciążony w całości powstałymi w sprawie kosztami procesu, o czym orzeczono na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 108 kpc. Wobec uprzedniego uiszczenia ich już przez powoda w toku postępowania, koszty te zostały uznane przez Sąd za uiszczone w całości.